

ਛਿੰਦੇ ਬਨਾਮ ਮੇਲਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ (ਦੁਆ, ਜੇ.)

ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰਸਮੀ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਰਡ ਕੇਸ ਬਰਾਬਰ ਅਣਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਨਹੀਂ

ਇਹ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਸਖ਼ਤ ਕੇਸਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਮਾੜਾ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕਾਇਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਕੇਸ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਾਗੀ ਹੈ। ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਬੇਨਿਯਮੀ।

ਮੈਂ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਵਧੀਕ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਮਾਮਲਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਦਈ 'ਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਲਾਗਤ। ਆਰਡਰ XXIII ਨਿਯਮ 1(2) ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਧੀਕ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਨੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚਿੰਤਤ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਧੀਕ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਅਸਲੀਅਤ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡਰ XXIII, ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣਾ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜੋ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਨਜਿੱਠਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਸਮੀ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਰਹਿਤ ਆਰਡਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤ ਕੇ।

ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਇਸ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਇਮਤਿਹਾਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕੇਸ ਵਾਪਸ ਭੇਜਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਆਰ.ਐਸ.

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜੇ. ਚੁੰਨੀ ਲਾਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ। 1966 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 513.

2 ਸਤੰਬਰ, 1966. ਪੰਜਾਬ ਗ੍ਰਾਮ ਪਰਚਾਈ ਐਕਟ (1953 ਦਾ IV)-ਐੱਸ. 102(2) (e)-ਕੀ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਆਰਟੀਕਲ 14 - ਕਾਰਨਾਮਾ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ

(1967) 2

ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ

ਨੋਟਿਸ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਸਰਪੰਚ ਦੇ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ-ਕੀ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ?

ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 102(2)(ਈ) ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲਾ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਡੈਲੀਗੇਟ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਸਰਪੰਚ ਦਾ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ "ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਅਣਚਾਹੇ" ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। "ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤ" ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ, ਇਸਦੇ ਵਿਆਪਕ ਵਿਸਤਾਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜ਼ਮੀਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਣਮਿੱਥੇ ਜਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 102 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਈ) ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਪ-ਦੀ ਧਾਰਾ (ਈ) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ (ਏ) ਤੋਂ (ਡੀ) ਤੱਕ ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਅਣਚਾਹੇ ਹੋਣ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪੰਚ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਨਿਰਣਾ ਲੈਣ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 102 ਦੀ ਧਾਰਾ (2)। ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣਾ ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਰਾਏ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣਾ। ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 102 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਈ) ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਉਲਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਲਿਖਤੀ ਜਵਾਬ ਦਾਖਲ ਕਰ ਕੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਦਾ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਸੀ। ਢੁਕਵੀਆਂ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿਚਲੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਵੇ, ਜੇ, ਜੇਕਰ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਕਾਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਹੁਕਮ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਿਆਂਇਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ ਕਿ

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਸਰਟੀਓਰੀ, ਮੈਂਡਮਸ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ 14 ਫਰਵਰੀ, 1966 ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਸੁਭਾਸ਼ ਚੌਧਰੀ, ਸੀ.ਐਚ. ਰਾਮ ਸਰੂਪ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ। ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.-ਚੁਨੀ ਲਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪੰਚਾਇਤ ਸੰਮਤੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹਨ। ਰੇਵਾੜੀ ਖੇਲ ਬਲਾਕ ਅਤੇ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਸੀਹਾ ਦੇ ਸਰਪੰਚ ਸਨ। ਤਹਿਸੀਲ ਰੇਵਾੜੀ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਗੁੜਗਾਉਂ। ਜਦੋਂ ਫਰਵਰੀ, 1965 ਵਿੱਚ ਦੋ ਪੰਚਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਚੁਣਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਉਪ-ਮੰਡਲ ਅਧਿਕਾਰੀ (ਸਿਵਲ), ਰੇਵਾੜੀ ਦੁਆਰਾ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮਨਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਹਰੀ ਸਿੰਘ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ. 5) ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ ਦੀ ਮੈਂਬਰੀ ਲਈ ਉਮੀਦਵਾਰੀ ਤੋਂ ਹਟਣ ਲਈ ਵੀ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਨੁਸਾਰ ਉਪ ਮੰਡਲ ਅਫਸਰ (ਸਿਵਲ) ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਾਤੀ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਹਰੀ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਕਿ ਹਰੀਜਨ ਹੈ, ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਚੁਣੇ ਜਾਣ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ

ਚੂਨੀ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.)

16 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਹੋਈ ਚੋਣ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਅਤੇ ਲੜਿਆ। ਪੋਲਿੰਗ ਦੌਰਾਨ, ਚੂਨੀ ਲਾਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਦੋ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 4, ਜੋ ਰਿਟਰਨਿੰਗ ਅਫਸਰ ਵਜੋਂ ਹੋਇਆ, ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਿੱਤੀ, ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਕੁਝ ਵੋਟਰਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਹੀ ਉਮੀਦਵਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਦੋ-ਦੋ ਵੋਟਾਂ ਪਾਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਬੈਲਟ ਪੇਪਰ, ਜੋ ਇੱਕ ਉਮੀਦਵਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਵੋਟਰ ਦੁਆਰਾ ਦੋ ਵੋਟਾਂ ਪਾਉਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਅਨੁਬੰਧ 'ਏ' ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੀ ਕਾਪੀ ਹੈ। ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿਟਰਨਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੇ ਬੈਲਟ ਪੇਪਰਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਜਾਇਜ਼ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਰਿਟਰਨਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੇ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਏ' ਦੇ ਮੂਲ 'ਤੇ ਸਿਰਫ "ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਸਮਰਥਨ 'ਤੇ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਮਿਤੀ ਦਿੱਤੀ। ਤਸਦੀਕ, ਜੋ ਕਿ ਹੁਣ 16 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਦੇ ਸਬ-ਡਵੀਜ਼ਨਲ ਅਫਸਰ, ਰੇਵਾੜੀ ਦੇ ਦਸਤਖਤਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਏ' ਦੇ ਅਸਲ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, "ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਐਲਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ" ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦਰਖਾਸਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਐਲਾਨੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਇਹ ਇਲਜ਼ਾਮ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਆਧਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸੇ ਦਿਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਗੁੜਗਾਓਂ ਨੂੰ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਭੇਜਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ:

"ਗਲਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ ਮੈਂਬਰ। ਖੇਲੇ ਬਲਾਕ ਮਾਲਾ ਫੂਡ ਐਕਸ਼ਨ ਰਿਟਰਨਿੰਗ ਅਫਸਰ। ਤੁਰੰਤ ਜਾਂਚ ਦੀ ਮੰਗ"।

29 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਪੱਤਰ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, (ਅਨੈਕਸਰ ਬੀ) ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣਾ ਉਪਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 24 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਗੁੜਗਾਓਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਚੋਣ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਇਸ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾਲ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 4 ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਹਰੀ ਸਿੰਘ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ. 5) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਹੋਵੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਚੋਣ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਗੁੜਗਾਓਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 20 ਅਕਤੂਬਰ, 1965 (ਅਨੈਕਚਰ ਸੀ) ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨੌਂ ਬੈਲਟ ਪੇਪਰ ਪਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵੋਟਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦੋ ਵਾਰ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਕਤ ਵੋਟਰਾਂ ਨੇ ਦੋਹਰੀ ਮੈਂਬਰੀ ਹਲਕੇ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਵੋਟਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਉਮੀਦਵਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਈਆਂ ਸਨ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਲਜ਼ਾਮ ਕਰਤਾ ਨੇ ਚੋਣ ਲੜਨ 'ਚ ਲਾਏ ਇਲਜ਼ਾਮ

(1967) 2

ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਹੀ ਪਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਵਿਦਵਾਨ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਦੀ ਚੋਣ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

28 ਸਤੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ, 1953 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਐਕਟ ਨੰ. 4 ਦੀ ਧਾਰਾ 102(2) (ਈ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਨੂੰ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਪੰਚਾਇਤਾਂ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ "ਡਿਪਟੀ ਸੈਕਟਰੀ, ਡਿਵੈਲਪਮੈਂਟ (ਆਈ), ਮਿਤੀ 21 ਅਗਸਤ, 1965 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂਚ ਦੇ ਦੌਰਾਨ," ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੁਝ ਦੋਸ਼ ਮੁੱਖ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 15 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸਰਪੰਚ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹਟਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਨੋਟਿਸ ਐਨੈਕਸਚਰ ਡੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕੁਝ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੰਚਾਇਤ ਰਿਕਾਰਡ ਨਾ ਦਿਖਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਕੁਝ ਗਰਾਂਟਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ 1 ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਪੰਚਾਇਤ ਦੀਆਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਨਾ ਬੁਲਾਉਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ ਹਨ। ਸਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਲਿਖਤੀ ਜਵਾਬ (ਅਨੈਕਸਚਰ ਈ) ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ: ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪਿੰਡ ਗਿਆ ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਗਿਆ ਸੀ; ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ 21 ਸਤੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਸੰਯੁਕਤ ਸਕੱਤਰ, ਵਿਕਾਸ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਸੌਂਪਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 26 ਸਤੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਉਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਰਿਕਾਰਡ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਰੇਵਾੜੀ ਤੋਂ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਤੱਕ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵੇਲੇ ਉਸ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ 150 ਰੁਪਏ ਕਢਵਾਏ। ਆਪਣੇ ਨਿਪਟਾਰੇ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦੀ ਰਕਮ ਖਰਚ ਨਾ ਕਰਨ ਬਾਰੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਲੰਮਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦਿੱਤਾ। ਡੇਢ ਸਾਲ ਤੋਂ ਪੰਚਾਇਤ ਦੀਆਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਨਾ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਤੀਜੇ ਦੋਸ਼ ਬਾਰੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਪੰਚਾਇਤੀ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਬੁਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਪੁਸਤਕਾਂ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਿਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇ। ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 14 ਫਰਵਰੀ 1966 (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਜੀ) ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਪੰਚਾਇਤਾਂ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਪੰਜਾਬ ਵੱਲੋਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ:

"ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਚੂਨੀ ਲਾਲ, ਸਰਪੰਚ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਸੀਹਾ, ਤਹਿਸੀਲ ਰੇਵਾੜੀ, ਜਿਲ੍ਹਾ.

ਚੂਨੀ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.)

ਗੁੜਗਾਓਂ, ਸਰਪੰਚ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ:-

ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ-ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਵਾਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੁਬਾਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ (ਅਨੈਕਸਚਰ ਡੀ) ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। Annexure D ਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਪੈਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ:

"ਇਸ ਲਈ ਉਪਰੋਕਤ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਸਰਪੰਚ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਣੇ ਰਹਿਣਾ ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਅਣਚਾਹੇ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਪੰਜਾਬ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਐਕਟ, 1952 ਦੀ ਧਾਰਾ 102 (2) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ- ਅੱਜ ਤੱਕ ਮੈਂ, ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬੇਦੀ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਪੰਚਾਇਤਾਂ, ਪੰਜਾਬ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਚੂਨੀ ਲਾਲ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮਿਤੀ 14 ਫਰਵਰੀ 1966 (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਜੀ) ਦਾ ਪੰਚਾਇਤਾਂ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦਾ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ 14 ਮਾਰਚ, 1966 ਨੂੰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਮਪਿਊਨੇਕ ਆਰਡਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੋਸ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ 16 ਮਾਰਚ, 1966 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, 23 ਮਾਰਚ, 1966 ਨੂੰ ਵਾਪਸੀ ਯੋਗ ਸਟੇਅ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਸਟੇਅ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਸੇਵਾ ਸਾਰੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੁਲਤਵੀ ਹੋਈ ਸੁਣਵਾਈ 'ਤੇ, ਯਾਨੀ ਕਿ 7 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1966 ਨੂੰ, ਪੰਡਿਤ ਜੇ. ਨੇ ਅਪ੍ਰੈਸ਼ਨਡ ਆਰਡਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਸਟੇਅ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੁੱਖ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ 9 ਮਈ, 1966 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਾਅਦਾ ਕਿ ਉਹ 29 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1966 ਤੱਕ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕਰੇਗਾ। ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੰਵਰ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬੇਦੀ, ਸੰਯੁਕਤ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਪੰਚਾਇਤਾਂ, ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ, ਜੋ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਉਚਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਹੁੰ ਚੁਕਾਈ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਪਦਾ ਹੈ। 4 ਮਈ, 1966 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਰਜਿਸਟਰੀ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਬੇਦੀ ਦਾ ਕਥਿਤ ਹਲਫਨਾਮਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਹੁੰ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹਸਤਾਖਰਾਂ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕਿਸੇ ਨਿਆਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਸਤਾਖਰਕਰਤਾ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਸੀਨੀਅਰ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਸਹਾਇਕ ਦੇ ਕਵਰਿੰਗ ਲੈਟਰ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(1967) 2

ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ

ਡਿਪਟੀ ਰਜਿਸਟਰਾਰ, ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 1966 ਦਾ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. 573 ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਫ਼ਤਰ ਨੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਲਿਆ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. 573 ਆਫ਼ 1966, ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਕਾਗਜ਼ਾਤ, ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ, ਮਿਤੀ 5 ਮਈ, 1966 ਦੇ ਇੱਕ ਕਵਰਿੰਗ ਲੈਟਰ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ 25 ਜੁਲਾਈ, 1966 ਨੂੰ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੇ 29 ਜੁਲਾਈ, 1966 ਨੂੰ ਕੇਸ ਨੰਬਰ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਰੁਸਤ ਕਰਕੇ ਕਾਗਜ਼ ਮੁੜ ਭਰੇ। ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ; ਪਹਿਲਾ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਵਾਲੀਅਮ V ਦੇ ਅਧਿਆਇ 4-F (ਬੀ) ਦੇ ਨਿਯਮ 6 ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੈਂ ਚੁਣਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਇੱਕ ਮਿਸਾਲ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਕੋਈ ਰਿਟਰਨ ਫਾਈਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਲੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਰਿੱਟ-ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਲਜ਼ਾਮ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਦੂਜੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰਿੱਟ-ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਦਾਇਰ ਪੰਚਾਇਤਾਂ ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਸਪੰਚ (ਪਟੀਸ਼ਨਰ) ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚ ਗਿਆ। ਪੁੱਛਗਿੱਛ" ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੀ ਮਿਤੀ ਬਾਰੇ 6 ਅਗਸਤ, 1965 ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੰਯੁਕਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 12 ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ"। ਮੈਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 12 ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕੋਈ ਇਲਜ਼ਾਮ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

25 ਮਈ, 1966 ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਡਿਪਟੀ ਸਕੱਤਰ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੇ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਜੋਂ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ, 1667 ਆਫ਼ 1966 ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ (ਪੰਡਿਤ, ਜੇ.) ਦੁਆਰਾ 27 ਮਈ, 1966 ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਅਪਵਾਦਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੌਰਾਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦੋਸ਼ਪੂਰਨ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 2453 ਆਫ਼ 1966 ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਪਰ ਕੋਸ਼ਲ ਵੀ.ਜੇ., ਰੱਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਟੇਅ ਦੇਣ ਲਈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ

ਚੂਨੀ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (ਨਰੂਲਾ,)

ਛੁੱਟੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਉਦਘਾਟਨ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ 11 ਜੁਲਾਈ, 1966 ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਵਾਲੇ ਜੱਜ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਈ, ਤਾਂ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 6 ਅਗਸਤ 1965 ਨੂੰ ਬਲਾਕ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਅਫਸਰ ਵੱਲੋਂ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਚੌਕੀਦਾਰ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮਕਾਨ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਚਿਪਕਾਇਆ ਸੀ। ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਬਲਾਕ ਤੇ ਵਿਕਾਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਵਿਵਾਦਤ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਸੈਕਟਰੀ ਵੱਲੋਂ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਜਾਂਚ ਹੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਡਿਪਟੀ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਦਾਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ, ਇਸਲਈ, ਮੈਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 6 (ਡਿਪਟੀ ਸੈਕਟਰੀ, ਡਿਵੈਲਪਮੈਂਟ) ਦਾ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕੇਸ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਜਾਂਚ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਖਾਸ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ, ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਡਿਪਟੀ ਸੈਕਟਰੀ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਡੀ.ਐਸ. ਚੌਧਰੀ, ਡਿਪਟੀ ਸਕੱਤਰ, ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ ਵੱਲੋਂ ਮਿਤੀ 8 ਅਗਸਤ, 1966 ਦਾ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਲਫ਼ੀਆ-- ਡੈਵਿਟ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰੇ 11 ਜੁਲਾਈ 1966 ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਦਰਸਾਏ ਤਿੰਨ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਹੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ. 6 ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਉਪ ਸਕੱਤਰ ਦੇ ਜੁਬਾਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿੰਨਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਜਵਾਬਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸਵਾਲ. ਕੀ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ? ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਸਲ

ਏ. ਪੈਰਾ ਵਨ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

*2. ਕੀ ਕੋਈ ਰਿਪੋਰਟ ਸਬ ਸੀ. ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ;

A. ਭਾਗ 2 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਬੂਤ ਦੌਰਾਨ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਸਰਪੰਚ ਮੇਰੇ ਆਉਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਦਿਆਂ ਹੀ ਖਿਸਕ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨੋਟਿਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ 'ਤੇ ਚਿਪਕਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ 'ਤੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ ਸੀ।

(1967) 2

ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ

ਸਵਾਲ 3. ਕੀ ਡਿਪਟੀ ਸਕੱਤਰ. ਟੈਰੀ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕੋਈ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹਨ ਜਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼

A. ਪੈਰਾ 3 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਲਾਕ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਪੰਚਾਇਤ ਅਫ਼ਸਰ ਨੂੰ 4 ਅਗਸਤ, 1965 ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨੰਬਰ ਸਟੈਨੇ-ਡੀ.ਐਸ.ਡੀ.ਆਈ.-65/11122 ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸੀਹਾ ਪੰਚਾਇਤ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਜਾਵੇ, ਜੇਕਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਬੰਧਤ ਧਿਰਾਂ ਸਮੇਤ ਸਰਪੰਚ ਨੂੰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਦਾ ਢੰਗ ਬਲਾਕ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਪੰਚਾਇਤ ਅਫ਼ਸਰ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਪਿੰਡ ਸੀਹਾ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਕੇ ਸਰਪੰਚ ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਬਲਾਕ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਪੰਚਾਇਤ ਅਫ਼ਸਰ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਲਗਾ ਕੇ ਬਦਲੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੇ ਬਦਲੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਇਹ ਤੱਥ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਕਿ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਚੌਕੀਦਾਰ ਦੇ ਬਿਆਨ ਰਾਹੀਂ ਆਇਆ, ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਬਲਾਕ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਪੰਚਾਇਤ ਅਫ਼ਸਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ।

-

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਰੂਪ ਨੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸਰਪੰਚ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਕੇ ਪੰਜਾਬ

ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜੂਸੀਉਲ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਬਿਨਾਂ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨਾਮ ਦੇ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਸੀਸੀਨੇਟ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਗਲਾ ਹੁਕਮ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ Hos, 4 ਦੇ ਨੁਕਸ ਦੁਆਰਾ ਵਿਅਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਮੇਬਲ ਨੂੰ ਉਸ ਛੋਟੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਮਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 102 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ eleuse (e) ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉਲਟ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਰਪੰਚ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਨਿਰਧਾਰਨ 'ਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਵਿਘਨ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਵਿਵੇਕ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ,

ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸਮੱਗਰੀ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੈਟਿਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਵਾਪਸ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸੰਭਵ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, 1, ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਟੈਕ ਦੇ ਦੂਜੇ ਆਧਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਾ ਕਰੋ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 4 ਅਤੇ 5 ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮਬੰਦ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੱਥ ਸੀ,

ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਆਖਰੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 102 (2) (ਈ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ

"102, (1)

(2) ਸਰਕਾਰ, ਅਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੋ ਵੀ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ, ਕਿਸੇ ਪੰਚ ਨੂੰ ਹਟਾ ਸਕਦੀ ਹੈ:-

(A)	*	*	*	*
(B)	*	*	*	*
(C)	*	*	*	*
(D)	*	*	*	*

(e) ਜਿਸਦਾ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਬਣੇ ਰਹਿਣਾ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਉਸ ਦਫਤਰ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿਚ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਹਟਾਉਣ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੌਂਪੀਆਂ ਹਨ, ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਵਿਚ ਅਣਚਾਹੇ ਹਨ

(1967) 2

ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ

ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਧਾਨਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਵਾਇਰਸ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ. ਸ੍ਰੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਰੂਪ ਨੇ ਰਾਮ ਡਾਇਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ (1) ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪੈਲਟੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਵਾਇਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮੁਧੋਲਕਰ, ਜੇ.

"ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 14 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ (i) ਉਹ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ ਜਾਂ (ii) ਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ। ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਵੋਟਰ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਸਮੀਕਰਨ 'ਜਨ ਹਿੱਤ' ਵਿਆਪਕ ਆਯਾਤ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਲੋਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ। ਜਿਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਸਵਾਲ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਕੋਈ ਅਸਪਸ਼ਟ ਜਾਂ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਐਕਟ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਲੋਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਾਰੇ ਆਧਾਰ 1f ਜੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਧਾਰਾ 14, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 16 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਹ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ, ਇਹ 'ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਗਲਪ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮਾਇਨੇ ਲੋਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਮੰਨੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੋਣ ਲਈ ਜੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ. ਮੈਂ ਉਸ ਧਾਰਾ 14 ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਦੀ ਸੀਟ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

(1) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1965 ਈ.ਸੀ. 1518

ਚੂਨੀ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.)

ਲੋਕ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹਰੇਕ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਲਾਗਤ ਦੇ ਨਾਲ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਮੁਧੋਲਕਰ, ਜੇ., (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ 'ਜਨਹਿਤ' ਸ਼ਬਦ ਬਿਲਕੁਲ ਅਸਪਸ਼ਟ ਜਾਂ ਅਨਿਯਮਿਤ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਐਕਟ ਨੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਹੜੇ ਮਾਮਲੇ ਹੋਣਗੇ। ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਲੋਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿ "ਜਨਹਿਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ"। ਇਹ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਮੰਨਣਯੋਗ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਜੋ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਲਈ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੱਕ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਾਰਨ ਜੋ ਇਹ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ" ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪੈਲਟੀਜ਼ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਲੋਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਫਿਰ ਵੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਸਮਝੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 102 (2) (ਈ) ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਵੀ ਡੀਮਿੰਗ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਡੈਲੀਗੇਟ ਦੀ ਰਾਏ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਸਰਪੰਚ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਬਣੇ ਰਹਿਣਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ "ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਅਣਚਾਹੇ" ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ "ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤ" ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਇਸ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਵਿਸਤਾਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜ਼ਮੀਨ ਲਈ ਕੋਈ ਅਣਮਿੱਥੇ ਜਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਗਾਈਡ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਾਲੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਰੂਪ ਦੁਆਰਾ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਦੇ ਜਨਤਕ ਦਫਤਰ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਰਾਏ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਬੰਧਤ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮਾਪਦੰਡ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਇਕ ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਨ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ (ਏ) ਤੋਂ (ਡੀ) ਦੇ ਨਾਲ ਧਾਰਾ (ਈ) ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ, ਮੈਂ ਇਹ ਸੋਚਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪੰਚ ਦੇ ਅਣਚਾਹੇ ਹੋਣ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਹਰਮੁਖੀ ਫੈਸਲੇ ਲੈਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣਾ ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਪਰਦਾ ਚੁੱਕਣਾ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀਗਤ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ

(1967) 2

ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ

ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਰਾਏ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਹਿਸ ਵਧ ਗਈ। ਮੈਂ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ, ਧਾਰਾ 102 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਈ) ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਧਾਰਾ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਅਸਲ ਉਲੰਘਣਾ ਬਾਰੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਤਾਕਤ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਿਕਾਸ ਸਕੱਤਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਥਿਤ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ (ਅਨੇਕਚਰ ਡੀ) ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 21 ਅਗਸਤ, 1965 ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਸੈਕਟਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੌਰਾਨ, ਕੁਝ ਦੇਸ਼ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁੱਖ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੰਨਿਆ ਕਿ 6 ਅਗਸਤ 1965 ਦਾ ਕਥਿਤ ਨੋਟਿਸ ਉਸ ਸਾਲ 21 ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੁਣਵਾਈ ਜਾਂ ਜਾਂਚ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਤ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਡਿਪਟੀ ਸਕੱਤਰ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਿਤੀ 21 ਅਗਸਤ, 1965। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, 10 ਅਗਸਤ, 1965 ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਕਥਿਤ ਨੋਟਿਸ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ 10 ਅਗਸਤ, 1965 ਨੂੰ ਹੋਈ ਕਥਿਤ ਜਾਂਚ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਲਈ ਕੋਈ ਉਚਿਤ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਿਪਟੀ ਸੈਕਟਰੀ ਨੇ 8 ਅਗਸਤ 1966 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ "ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕਿ ਸਰਪੰਚ ਲੜਕਾ ਉਸ ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਖਿਸਕ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮਿਤੀ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 2 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਪੰਚ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੀ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਸਰੋਤ ਦਾ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ। ਸਰਪੰਚ ਦਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਿਸਕ ਜਾਣਾ ਸਵਾਲ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਡਿਪਟੀ ਸੈਕਟਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਡਿਪਟੀ ਸੈਕਟਰੀ ਦੇ ਦੌਰੇ ਦਾ "ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ" ਖਿਸਕ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ 'ਤੇ 10 ਅਗਸਤ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੈਸੇਜਰ ਰਾਹੀਂ ਜਾਂ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ ਸੇਵਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਨੋਟਿਸ 'ਤੇ ਚੌਕੀਦਾਰ ਦੀ ਕਥਿਤ ਰਿਪੋਰਟ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਚੂਨੀ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਪੁਨਿਆਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.)

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਜਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸੇਵਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜੇਕਰ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਚੌਕੀਦਾਰ 7 ਅਗਸਤ, 1965 ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਸਿੱਧੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਚਿਪਕਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਸਮਰਥਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਨੋਟਿਸ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਾਪੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਡਿਪਟੀ ਸੈਕਟਰੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਲਾਕ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਪੰਚਾਇਤ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਸਰਪੰਚ ਨੂੰ ਇਗਜ਼ਾਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਬੀ.ਡੀ.ਓ. ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਢੰਗ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਿਪਟੀ ਸਕੱਤਰ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬੀ.ਡੀ.ਓ. "ਸਰਪੰਚ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਿੰਡ ਸੀਹਾ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ"। ਬੀ.ਡੀ.ਓ. ਦਾ ਕੋਈ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬਿੰਦੂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਪ ਸਕੱਤਰ ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਬਲਾਕ ਸ. ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਪੰਚਾਇਤ ਅਫਸਰ ਨੇ "ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵੱਡੇ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਕੇ ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤਾ ਸੀ" ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੂਲ ਨੋਟਿਸ 'ਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਜਾਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਇਸ ਰਾਜ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਕਿ 6 ਅਗਸਤ, 1965 ਦੇ ਕਥਿਤ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਕਦੇ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ 'ਤੇ ਕੋਈ ਦੁਕਵੀਂ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਅਜੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਮੰਨ ਲਓ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ (ਅਨੈਕਸਚਰ ਡੀ) ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਜਵਾਬ (ਅਨੈਕਸਚਰ ਈ) ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪਰ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸੰਸਕਰਣ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਉਚਿਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਵੇ। ਸਗੋਂ ਉਸਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ, ਜੇ, ਜੇਕਰ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਝੂਠਾ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਕੇਸ ਨੂੰ ਜਿਸ ਵੀ ਕੋਣ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਨਿਆਂਇਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਨਿਆਂ।

ਇਮਪਿਊਨਡ ਆਰਡਰ (ਅਨੈਕਚਰ ਜੀ) ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਥਿਤ ਜਾਂਚ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਪੰਚਾਇਤਾਂ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਵੱਲੋਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ

(1967) 2

ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 102 ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਪੰਚਾਇਤਾਂ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੇ ਕੋਈ ਪੜਤਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਕਥਿਤ ਸਾਬਕਾ ਪੱਖ ਦੀ ਜਾਂਚ 10 ਅਗਸਤ, 1965 ਨੂੰ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ 21 ਅਗਸਤ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦ ਜਾਂਚ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ (ਅਨੈਕਸਚਰ ਡੀ) ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜੁਬਾਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਹਰਾਉਣ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਇਮਪਿਊਨਡ ਆਰਡਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਕਦੋਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਬੂਤ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪੰਚਾਇਤਾਂ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਕਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਤੀਜਾ ਦੋਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ 1 ਸਾਲ ਤੋਂ ਪੰਚਾਇਤੀ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਈਆਂ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸੀ ਕਿ ਪੰਚਾਇਤ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਇਹ ਦਰਸਾਏਗਾ ਕਿ ਉਹ ਨਿਯਮਤ ਪੰਚਾਇਤ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਸਬੰਧਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਤੋਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਾਬਤ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਹੁਕਮ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੋਸ਼ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, ਇਨਪੁਗਡ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਲਿਖਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਵੀ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਤੱਥ-ਖੋਜ ਜਾਂਚ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਰਿਪੋਰਟ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਸਮੀ ਅਪ੍ਰਗਟ ਆਰਡਰ (ਅਨੈਕਸਚਰ ਜੀ) ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਮ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਸਾਈਕਲੋਸਟਾਇਲਡ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਪੈਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਿਰਫ ਚਾਰਜ ਦੀ ਨਕਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਨਾਗਰਿਕ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੰਭੀਰ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਸਥਿਤੀ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਮੈਂ, ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗਿਰ ਅਗਸਤ, 1965 ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਨਾਲ ਅਰੰਭ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਲਾਗਤ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਕੱਲੇ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਲੜਿਆ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਦੀ ਫੀਸ ਰੁ. 200.

ਆਰ.ਐਸ.

(ਚਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਨੁਵਾਦਕ)

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।